

VOIESCE SI VEI PUTĚ

Cap. Dist.	lei	128	152
Pe an		64	76
Pe șes luni		32	36
Pe trei luni		11	—
Pe uă lună		—	—

Ună esemplară 24 par.

Pentru Paris pe trimestru fr. 20
Pentru Austria..... flor. 10 v. a.

ROMANULU

LUMINEZA-TE SI VEI FI

Abonamentele in Bucuresci Pasagiulū Românū No. 1. — In districte la corespondinți diaruilū și prin posta. La Paris la D. Daras-Hallegrain, rue de l'ancienne Comedie, No. 5. A se adresa pentru administrațiunea la T. Paleologu

ANUNCIURILE
Linia de 30 litere..... 1 leu.
Inserțiuni și reclame, linia..... 5 -

Articolele trâmise și nepublicate se vorŭ arde. — Redactorŭ respundătorŭ **Eugeniu Carada.**

DEPEȘIE TELEGRAFICE!

(Serviciulŭ privatŭ alŭ Monitorului.)

BRUXELLE, 1 Septembrie. — Ministrulŭ Justiției Tesch va pleca la Viena spre a regula ereditatea lui Maximilian.

VIENA, 1 Septembrie. — Diarulŭ *Presa din Viena* dice că manținerea păcii a fostŭ idea principale care a predominat în deliberațiunile de la Salzburg.

Bucuresci

22 Augustŭ.
3 Brumărelŭ.

Sciri particulare ce avemŭ din Belgrad ne spunŭ că, după întorcerea Principelui Mihail, reprezentantele Principelui Carolŭ alŭ României a fostŭ primitŭ în audiință spre a presinta epistolele seŭ de acreditare cu toată ceremonia obișnuită în asemenea ocațiuni.

Alteza Sea Principele Serbiei respundendŭ agintelui Principelui Carolŭ a diș, între altele, că suntŭ cunoscute de toți simțimintele seŭ de frăție pentru Principele Carolŭ, că amiciția Sea pentru Români este vechiă și statornică și că mai multŭ de câtŭ ori cândŭ face urările cele mai ardeante pentru prosperitatea României.

Nu ne amŭ îndovitŭ nici uă dată de simțimintele de frăție ale bunilorŭ și vitejilorŭ noștrii vecini și amici; nu ne-amŭ îndovitŭ, căci simțimintele noștre pentru deșii ne asicura despre ale lorŭ; nu ne-amŭ îndovitŭ, pentru că suntemŭ strinși legați prin tradițiune și prin interese și pentru că adŭ nu desbinarea, darŭ chiarŭ slăbirea acelorŭ legăminte, ar aduce celŭ mai puținŭ uă mare vătămare și Serbilorŭ și Românilorŭ, și cestiunei Oriintei în întregul iei; nu lôte aceste constatămŭ cu fericeire ori ce nouă dovadă se produce, spre a constata din nouŭ în fația ambelorŭ națiuni ș'a Europei iubirea și solidaritatea ce este între tôte poporele din Oriinte.

Uă depeșă din Belgrad ne anunță că erl s'a făcutŭ unŭ serviciŭ funebru pentru cele două victime de la Ruseiuck. Mitropolitulŭ a pronunțat unŭ discursŭ elocinte și multŭ mai semnificatorŭ de câtŭ articolulŭ din „Monitoriŭ” ce l'amŭ publicatŭ erl în capulŭ acestei foie.

Șacumŭ se ne fiă permisŭ a ne opri unŭ momentŭ asupra depeșei de adŭ și celei de erl. Câte crime s'au comisŭ la noi, mai cu sēmă de la 1859 pînă la 1866; câte 28 Septembrie, câte 24 Ianuarŭ 1862, câte 3 Augustŭ 1865, s'au făcutŭ la noi și mitropoliți noștrii n'au găsitŭ nici în înima lorŭ de omŭ, de Românu, nici în datoria lorŭ de servitori ai altarului, unŭ singurŭ cuvântŭ pentru cei cari suferiaŭ, uă singurŭ bine-cuvântare pentru cei cari au fostŭ uciși. Mitropolitulŭ din Belgrad înțelege misiunea lui cumŭ o n'ștelegeau vechii noștrii Mitropoliți, Veniamini, Grigorie, ș'aci este una din osebirile cele mari ce este între frății noștrii de peste Dunăre și noi.

Gvernulŭ Serbiei, îndată ce unulŭ din supușii seŭ a fostŭ lovitŭ de către Turci, a protestatŭ. Elŭ a rădicatŭ vocea în favoarea supușilorŭ Serbi din Bosnia. Domnulŭ Stefan Goleșcu, ca ministru din afară, a procesŭ totŭ astŭ-felŭ în privința arestării d-lui Candiano. Osebiria însă între d. Stefan Goleșcu și d. Garaschianin este că acela, într'unŭ milionŭ de suflete, are una sută mii bărbați armați și deprinși la arme ș'aceștia, în cincŭ milioane, n'are de cât vre deșe mii seŭ cincŭ spre-deșe mii și cari încă suntŭ armați și poșci ce adŭ nu

mai potŭ avē nici uă putere, osebiria este c'acolo națiunea întręgă șcie, simte că trebe se face mari sacrificii și de bani și de sânge pentru a se consolida, pentru a face se fiă respectată, ș'aci ne-amŭ obișnuitŭ se stămŭ cu brăciile încrucșiaste, ba încă se ne și culcămŭ și s'acceptămŭ se pice para ca s'o mănecămŭ.

Profitămŭ darŭ și d'acēștia ocașiune spre a face apelulŭ la națiune ș'a-i repeți pentru a mia ōră că, și ginta și pozițiunea noștră geografică cere imperiosŭ se ne armămŭ, căci astŭ-felŭ și numai astŭ-felŭ vomŭ fi respectați în drepturile noștre, vomŭ putea avea aliați, vomŭ putea se simŭ nă națiune. Națiunea ce nu este armată este totŭ dēuna mai supusă la pericle; națiunea ce nu este armată și nu dovedește prin fapte că este gata la totŭ felulŭ de sacrificii, pentru a sustinē drepturile iei, nu are drepturi, și la cea d'ântēiu ocașiune se dă spre junghiare în favoarea națiunilorŭ celorŭ mai viui.

Desarmarea în care ne aflămŭ ne face a felicită și mai multŭ pe d. ministru alŭ justiției care, avēndŭ în vedere numai legea, cere de la procuratorii seŭ, prin circularea ce o reproducemŭ mai la vale, se s'aplice legea în privința străinilorŭ comercianți cari nu voiescŭ a plăti patentele.

Dacă însă d. ministru alŭ justiției își face datoria, se ne permită d. ministru de reșbelŭ se-lŭ rugămŭ se-și face datoria d'a cere de la națiune a'i da miđ'lōce spre a ne pune în stare d'a fi bulevardulŭ Occidentului și pînă la convocarea Camerei, care sperămŭ că se va face în curândŭ, se desființeze ș'acelŭ decretŭ reacționar și forte vătămătorŭ, prin cari comercianții suntŭ opriți d'a aduce arme și erbă de pușcă. Acea oprit, suplu guvernele despotece și ini-mice națiunii, aveau unŭ înțelesŭ, ce scopŭ mai au ele adŭ, și câtŭ suntŭ de vătămătorie cândŭ guvernulŭ n'are bani spre a aduce nici arme nici măcarŭ erbă de pușcă? Se bāgămŭ bine de sēmă, căci cu câtŭ suntemŭ mai liberi cu atâtŭ suntemŭ și mai respundători.

NECROLOGIA.

Eri s'a făcutŭ înmormentarea Banului Constantin Grigorie Ghica. Constantin Ghica era fiulŭ lui vodă Grigorie Ghica, acelu domnŭ iubitŭ de Români ș'alŭ căru patriotisemŭ este destulŭ ca se-lŭ amintimŭ printr'unŭ singurŭ faptŭ. Vodă Grigorie Ghica a refusatŭ d'a reprimi tronulŭ, cu condițiunea ce i se oferis: acea-a d'a primi regulamentulŭ organicŭ, astŭ-felŭ precumŭ era făcutŭ de către muscali. Constantin Grigorie Ghica, era, în patriotisemŭ, adeveratŭ fiŭ alŭ țării seŭ, unŭ adeveratŭ Ghica. Puteau fi osebiri de opinii, de procedură între dînsulŭ și alții; cândŭ însă era vorba de devotațunță pentru lucrulŭ publicŭ, când era vorba de sacrificie pentru patriă, Constantin Ghica nu cedea rimenui pasulŭ, și l'am vedutŭ lăsândŭ pe fi se și pe socia se în suferință, în pericolŭ, și mergendŭ acolo unde credea că datoria se de cetățianŭ, de Românu li ordona a fi.

Și la înmormentarea se erl, aflința cea mare a publicului a doveditŭ că Români șciŭ s'aprețuiască virtutea. Tōte clasele, tōte opiniunile erau reprezentate și toți au salutatŭ cu respectŭ patriotisemulŭ în fiulŭ antēiu născutŭ alŭ lui Grigorie Vodă Ghica.

Cortegiulŭ fu condusŭ de fiulŭ Banului Constantin Ghica și de fratele seŭ, Dumitru Ghica, căruia publiculŭ a scuitŭ se-lŭ arde în acēștia ocașiune

că-lŭ stimă și-lŭ iubesc. Panglicele erau ținute de dd. Ion Ghica, Generarulŭ Ghica, Gheorghie Ghica și Generarilŭ Florescu.

ORTOGRAFIA. GRAMATICA. CRITICA.

Domnulŭ meul Coprinsulŭ celorŭ două numeri din urmă ai *Românului*, în câtŭ aceiași se ocupă și cu afacerile noștre literare me îndemnă ca se vē cerŭ și eu unŭ spațiu ōre-care în colōnele aceluiași totŭ spre asemenea scopŭ. Adevēratŭ că d-v. redigiatŭ în *Românulŭ* o fōiă eminentă politică, eu însă credŭ așa, că pentru generațiunile de astăzi una din problemele cele mai sănătoșe și mai raționale ale politicei Române este a ne cultiva și in-avuși limba noștră națională, precumŭ și a încerca totŭ-uădată, ca prin scrierile ce se publică se se corēgă și vindece mulțimea plagelorŭ noștre sociale.

Am onōre a fi cu tōtă stima și considerațiunea
G. BARIȚIU.
Bucuresci, 21 Aug. 1867.

Unulŭ dintre cei mai renumiți literatori ai națiunei românesce a diș nu de multŭ, că *ortografia este perfecțiunea artei de scriș*, a pusŭ însă de condițiune absolută, ca mai înainte de a voi se perfecționămŭ arta de scriș trebe se aleggemŭ și se fixămŭ tōte formele limbii; cu alte cuvinte, că trebe se ne scimŭ gramatica. Totŭ cu acea ocașiune am auditŭ dicēndu-se: *Anarchia în limbă provine de la școle.*

Ca unulŭ carele am petrecutŭ și eu vre o 16 ani cu gramatica în mână, ca unulŭ carele am urmăritŭ și eu cu destulă luare-aminte dezvoltamentulŭ, progresulŭ și relative regresele limbii noștre în cursŭ de ani 50, de cândŭ s'au începutŭ desbaterile societății literare asupra ortografiei și mai anume asupra statoriciei unui principiu de ortografie, m'am întăritŭ din nouŭ în opiniunea concepută din anii juniei mele, ca precumŭ *mei una* din limbile căle au ajunsŭ pînă în zenitulŭ lorŭ, atātŭ în anticitate, câtŭ și în Europa de 3—4 secolŭ încōce, nu s'a pututŭ scrie dreptŭ fără statoricea câtŭ mai rigorōsă a formelorŭ gramaticali, în tocma și ortografia limbii noștre nu se pōte regula pentru *nimeni*, pînă nu'l va cunoșce pe deplinŭ formele gramaticali, care de altmintre în limba română suntŭ mai ușiore de câtŭ în ori-care altă limbă europiană, aceleași însă totŭ cerŭ a fi învățate ca ori-care altele.

Ce urmăză din acestea? Urmēză fireșce, că dēocă în scrierile noștre domneșce anarchia, aceea este în liniă prima anarchiā în forme și numai în a doua în ortografiā, adică în aplicarea literelorŭ la sunete și vice-versa. Se comitŭ în multe cărți și în unele foie periodice ca și în o sumă de acte publice mŭ de erori gramaticali, legile impuse limbii de Dumnezeu și de geniuŭ națiunii se bajocurescŭ, se plesnescŭ în fația cu o ușurătate neauđită. De altă parte în căle-va ținuturi și o-grage locuete de Români, se face propagandă formală în contra propunerii limbii românesce ce studiŭ obligatŭ sub țicălosulŭ pretextŭ, că Românu n'ar avē nici o trebuință de a ști înveția limba se din carte, pentru că elŭ o ar fi suptŭ cu laptele mamei sale.

Nu este aici loculŭ a mai observa, că în stilŭ idiotisemulŭ și fraselile cele mai frumoșe ale limbii se sacrifică la o mulțime de barbarismŭ grațioși; nu mai memorămŭ cumcă o mulțime de traducțiuni se facŭ ca de cloacă; precumŭ

și că *valōrea, puterea* mai multorŭ vorbe este reŭ cunoscută și *mai reŭ* aplicată; trecemŭ și peste aplicarea ne-regulată a întrepunțiunilorŭ, punerea de virgulă în locŭ de punctŭ, de sem-nulŭ întrebării în locŭ de alŭ strigării, — atingemŭ totuși prin trecătŭ aceste scăderi numei din causă, că de la unŭ timpŭ încōce unii tocmai și ignoranța lorŭ în sintaxea limbii ar vrē se o acopere totŭ numai cu împregiurarea, că ortografiā noștră cu litere latine încă n'ar fi regulatā.

Nu se potŭ tăce nici bachanaliele ipotetice care se potrecŭ în mai multe tipografii românesce; celŭ puținŭ mie mi s'a întemplatŭ mai adesea ca se iau amănă cărți românesce, pe care cilindru-le stai se juri că sufletŭ de omŭ nu le-a făcutŭ nici o corectură. În asemenea casuri nu poși ghici, care se fiă erōre ortografice, care gramaticale și care de tipariŭ.

Nu totŭ susținemŭ că limba românesce se pōte scrie regulatŭ, adică în armoniā cu natura sa numai cu litere latine, care în Transilvania s'au introdusŭ în trebile oficiali camŭ de ani 38 și mai multŭ de la 1861 încōce, erl în România camŭ de 7 ani. Ei biue, însă scrierile din zilele noștre dau în o parte mare a lorŭ probe învederate, cumcă astăzi în mania tuturorŭ școlorŭ căle le avemŭ și a specialitățilorŭ de sciință căle s'au câștigă generațiunile de acumŭ, limba românesce se scrie atātŭ cu litere latine câtŭ și cu numele ciriliane *mai reŭ* de câtŭ o au scriș moșii noștrii pre cândŭ se traducea cărțile bisericesci în secululŭ trecutŭ.

De unde ōre acestŭ desfrēu nefericitŭ? Provine elŭ ōre de la lenie, de la ignoranțiā, seŭ că elŭ este fētulŭ bastardŭ alŭ unui spiritŭ discordatŭ ca se diu așa, seŭ că doră același rezultă dintr'unŭ desprețŭ necalificabilŭ cu carele se pōrtă unŭ *cărturar* cātră mama noștră comună?

Provină acea anarchiā din ori-care cauze, ea trebe se fiă întemplantŭ de aici înainte cu *arma criticee*; acēștia are se curățe pe viitorŭ spinetulŭ și totŭ felulŭ de mărcini din limba noștră. *Alte vestimente*, altă curățeniā și altă frisiră pentru acēștia vergine frumoșă și încântătoare. Nu numai onōrea noștră, ci chiarŭ viēța noștră națională preținde în modŭ imperativŭ, că cei cari sciŭ mânuși cuțitulŭ și lanțeta criticee se sară în ajutorulŭ limbii noștre, se o aperse de impertinentele cu care se pōrtă unŭ-alții cātră ea, se corēgă și erorile scriitorilorŭ de bună credințiā, se aducă aminte și școlorŭ mai adese înfricoșate respundere ce apasă asupra lorŭ cu respectŭ la limba națională, se pregătescă totŭ-odatŭ calea pentru acele capete geniali, pe care Provedința ni le va trâmte, pentru ca se dea limbii avēntulŭ doritŭ și se o nalțiā la rangulŭ convenitŭ ei de multŭ.

Fără a introduce critica și la noi, eu din parte mŭ nu pociu spera progresulŭ și dezvoltamentulŭ limbii, pe carele națiunea lŭ acceptă cu totŭ dreptulŭ și care nu trebe se mai întărdiā nici uă di.

(Va urma.)

CORESPONDINȚA DIN PARIS.

Diua aniversară de 15 Augustŭ în Paris.

I.

Uă tradițiune vechiă și simpatică a consacratŭ diua de 15 Augustŭ și a făcutŭ din ea uă di de veselie, și de

serbătoare națională, pentru Francia întregă. Celebrul Rafael inspiratŭ de pietatea vechilorŭ christianiā immortalizatŭ acēștia tradițiune suptŭ o formă din cele mai plăcute, și cu culorele cele mai vii și mai poetice. Acēștia Capod'operă se află în galeriile Vaticanului. În partea superiōră a tabloului, printre cerurile întredeschise, Maria încungiurată de angeli și mai radiōsă de câtŭ lumina etereā apare înălțându-se cu uă maiestate plină de grațiā, în timpŭ ce în partea inferiōră, apostolii o urmărescŭ cu privire, grupați fiindŭ în jurulŭ sepulcrului din care ese ca dintr'unŭ lēgānŭ odoriferantŭ mii de roze și de crini.

Abilitatea politică a distingutŭ acēștia di, consacrată și de biserică noștră de Orientŭ; iarŭ Cardinalulŭ Caprara, celebrulŭ Legatŭ alŭ Papei, din autoritate apostolică a declaratŭ de aniversara dinastiei Napoleonice.

Multŭ timpŭ a fostŭ lāsātă în umbră, astă-di însă și a recōșcitatŭ splendōrea se de mai înainte. Ea personifică realizarea aspirațiunilorŭ celorŭ mai ardente, și nu e Francesŭ cari se nu participeze în ōre care modŭ la entusiasmulŭ generalŭ.

Serbarea se începe camŭ pe la revărsatulŭ zorilorŭ. Uă salvă de 101 tunuri, anunțiā capitalei diua națională a Franciei. În dată apoi vauetulŭ și mișmentulŭ mulțimei se îndreptă spre piețele destinate curiositățilorŭ și jocurilorŭ amuzante, petrecândŭ astŭ felŭ timpulŭ ce precede iluminățiunilorŭ. Sēra e momentulŭ supremŭ: Parisianulŭ ca și Venetianulŭ, nu mai e mișcatŭ de câtŭ de focurile de artificii, pe fie ce anŭ mai artistice și mai poetice.

Darŭ ceremoniile oficiale se uitŭ, iluminățiile briliente se stingŭ, programele așiate în astă circumstanță suntŭ deja rupte; totuși însă spectacululŭ mărețŭ ce presintă masele poporului laș observatorului atātŭ nă impresiune neperitōre. În acēștia e asemine celui ce asistă la unŭ spectaculŭ interesantŭ: cu timpulŭ elŭ uită decorurile scenei, căle-va din personaje chiarŭ, darŭ își amintescŭ în totŭ d'aura ideea nobilă și mare ce se degagiază printre multele peripați și lupte ce o împedicaŭ de a triumfa.

II.

Vroiesce cine va se-și dea socotēlă de spiritulŭ și viitorulŭ unui poporŭ, n'are de câtŭ se-lŭ vadă la serbătorile sale naționale. În miđ'loculŭ entusișmululŭ acestorŭ momente de veselie adese ori surprinși aspirațiunile la care elŭ tinde, cu uă impaciențiā mai vie seŭ mai inectnică, după cumŭ și caracterulŭ națiunei e mai iute, se isbānzile trecute mai adāncŭ întipărite în înimă se.

Contemplândŭ varietatea înfinită, ce presentau stradele celebrulŭ orașiŭ, începui pucinŭ, căte pucinŭ, a face abstracțiune de distanțe și de timpŭ. Imaginațiune ghicindŭ dorința mea mŭ prezentă ca în uă lanternă magică, violetea și bucuria românesce din memorabila di de la 11 Fevruare. Câte suferinți alinate! Câte nedreptăți reparate! Și câtŭ de multŭ viēța pe fruntea celorŭ ce pînă mai erl orașŭ oprimați! Uă miđ' desentimente mŭ faceau se pal-pite înimă și me transportă într'uă sferă de idei cari de cari mai subline: Iei drapelurile tricorele legănate de dulce adiare a zefirului, anunțiā domina liberăței, noua glorie românesce, și triumfulŭ Unirei; apaganii proprii alŭ gintelŭ noștre; colo printre globurile colorate, flăcăi în halne de serbătore în miđ'loculŭ unei mulțimi nesuse se îmbrățișu cu căldură și pătrunși de acea și cugetare ș'și dādeau mână giurândŭ frăție și unire pînă la mōrte. Mai încolo căț-va bețrâni parecă scuturōi încă de pe fruntea lorŭ ōrecare resturi de melancolie causatŭ de unŭ trecutŭ ce din fericeire nu mai este.

Câte transformațiuni numai într'unŭ singurŭ momentŭ de desteptare!... Și câtŭ n'asu fi doritŭ se me întredinŭ cu astă dulce reminiscință!... Darŭ cea-a ce me încunjōră, me rechinmă, fără voe mŭ la subiectulŭ meŭ.

Serbarea din Paris, păstrează un caracter, propriu și ca se dăc așa locale. In piețele publice, vede cine-va multă fineție, frase spirituale și glume se detașează ca din aer; pe la noi însă observi o bărbăție firască imprimată pe fața și căruia, și o conștiență ce are totu Românul în brațele sêle și în viitoru.

Cea-a ce mi s'a gravat adânc în memorie ca ocaziune celebrării astel d-le e aglomerațiune maselor la câmpii Elisei și la Piața Tronului, precum și concurența cea mare de la reprezentațiunile de și.

In teatre, unde de ordină se res-f. diamantele căscigate cine scie cum, și cravatele albe, dese-orl amblema seryilismului, vădău cu o satisfacțiune neapăsă, poporul adevăratul popor, în haina simplă și demnă a laborei, ascultând cu atențiune și inteligență capod'operile clasice ale patriei.

Ah! Cât de mult încântă astă privelisce! Ochii se preumblă cu satisfacțiune asupra astel mulțimi unde sîă care individualitate prezintă ceva viril și forte.

Acolo sânt interesele cele mari, acolo aspirațiunile ce rădică pe un om. Acolo puterea și viitorul patriei. Frumos și imposant spectacul Elu mi inspiră o idee ce cred că marită ore care atențiune pentru a nu o trece cu vederea. Ună cuvântu asupra ei și vomu fini.

III

Mulți având o idee rea de popor și calificându-l cu disprețiu, în loc de a păstra astă opiniune greșită și eronată, ar face multu mai bine se amestece cu masele mulțimei. Atunci unii ca acestia ar vedea că sânt îngelați și învățemintele noue și ar căpăta, i'ar scote din erore unde sîă făcuse se cadă ignoranța, sêu pôte chiaru rena voință. Se vină aci toți acei căroru le place livreaua, toți acei cari în locu se sîă omul operiloru sale sânt omul cuiva, și vor vedea că demnitate și în condițiunile ce se bazează pe propriile sale forte.

Acesta e generos și solidar cu camaradul sel, elu le dă mâna pentru a chîne drepturile sacre a sîă căru individual, în timpu ce eroii vechi sânt moderni mergu ca Jason la cucerirea lănei de aur, sêu în limbăgiu modernu a țrte-muritoru de aur.

Da? Nimicu mai salutaru și mai noble de cătu comerțulu cu mulțimea. Numai cel ce o cunosc sciu cătu diferenție și între ideile și tendințele sêle și între cele ale castelor ce se complac în mî de convențiuni sociale cari de cari mai absurde. Nu e mai mică distanța și între mediile de cari se servesc pentru a le pune în lucrare: In cel d'antîu se află purtă și moderațiune în acest din urmă viclene și aroganție; în popor franc-ția și dulcetiă, în aristocrație adulațiune și ipocrisie sub masea amabilității. Aru trebui se sîă cine-va un Tereștiu 1) pentru a putea pătrunde și descrie tôte intrigile misteriose ce se fomentă în cercurile acestei caste.

Poporul însă nu e tēmă se lă studieze cine-va cătu de afund și operile lui Plautu erau cele mai aplaudate în timpu ce piesele lui Tereștiu dese ori erau intrerupte și suspense prin mașinațiunile Patricioru ce nu puteau suferi exhibițiunea moravurilor sêle scandalose.

Cândă voru înceta ore opiniunile prevenite ce au unil despre popor? Studieze lă mai antîu, și atunci voru fini prin a recunosc cătu independenție de caracter se află în elu.

Acestu esamenu de aprôpe ar face ca poporul se sîă stimat mai mult, căci noi sântem convinși că alu cunosc este alu ubi

Istrati.

(Licențiat în dreptu).

Eri, Dumitru, la 20 Augustu, M Si domnitorul a dat un prânz în

1) E scitutu că Tereștiu a descriu viitorul aristocrației, în timpu ce Plautu reprezintă cu fidelitate plebea Romană.

care asistau d-nu ministru alu instrucțiunei publice și alu cultelor, d. Constantin A. Crețulescu, fostu președinte alu consiliului, d-nu Harmusaki, membru alu societății literare române, d-nu colonelul Cernat și d-nu Dimitrie Gherghely.

Luni, 1. Sea a mersu pe la patru ore de a vizitat biserica St. Nicolae din Șelari care se restaură acum din nou. Aci I. S. a fostu primitu de d-nu Martinovici, unul din episcopii acestei biserici, cu care I. S. a și bine voit u a convorbi asupra lucrărilor ce se execută în socotela listel civile.

Circulara d-lui ministru de justiție către toți d-ni procuroril din țră.

Domnule procuror,

D nu ministru de la financie, prin adresa No. 26,185, mi face cunoscutu că, din diferitele raporturi ce primesce de la prefectii și casierii județelor situate pe litoralul Dunărei, s'a informatu că comercianții străini cu ridicata, nu numel nu se supun aplăti taxa de patentă ce dătoresc conformu legel de la 13 Ianuaru 1863; d'ă încă ce e și mai gravu lă permitu a maltrata, insulta și da afară din casele lor pe agenții sau autoritățile financiare, ce mergu se le reclame, în virtutea legel, plata dărilor fiscale, sêu la casu de trebuințe a exercita asupra-le dispozițiunile legel de urmărire.

Atrăgându atențiunea d-vostre asupra acestora, subu-scrisul, v'ă adogă, d-le procuror, că d'ă asemenea conflicte s'arū mai urma, ele nu arū avē de rezultat de cătu a descurajia pe agenții financiarl și a face ca guvernulu țrei se și p'ăză din prestigiulu ce trebuie se alba, mai alesu în facia străiniloru de prin porturi.

In urmare d'ă, conformu mi d'locirei făcută de d-nu ministru prin sushmenționata notă, v'ă invit, d-le procuror, ca îndată ce veți fi prevenit pentru asemenea fapte, d-vostre, îndată să v'ă exerciați drepturile ministeriului d-vostre, chemându înaintea justiției țrei pe veri ce individū străinu care și va permite a ține u asemenea conduită agresorie în facia agenților publicl, spre a și lua penalitatea dupa lege. De punere în lucrare, ne veți refera imediatu.

Ministru Anton I. Arion.

No. 10,758, Augustu 19.

Circulara aceluia și d. ministru către toți procuroril curților și tribunaleloru din țră.

Domnule procuror,

Art. 113. Din legea de organizare judecătorească conține:

„Judecătoril se voru aduna în București și Iași, celu mai târziu la șce și jumătate ore dimineața; ședința se va deschide la 11 ore. In celel-alte districte se voru aduna la 9 și jumătate, eră ședința se va deschide la 10 ore.“

Subu-semnatul însă s'a informatu că unele din tribunale și curți nu deschid ședințele la orele indicate de lege, ci multu mai târziu; că de aci rezultă că multe din procesele sorocite s'amănă, ne mai fiindu timpu a se hotărî în acea și, și din acesta se lezează interesele litiganților și li se dă ocaziune de justu plângeril.

Ca se evite d'ă pe viitoru asemenea urmare ilegală și vătămătoare pentru interesele părților în litigiū, v'ă invit, d-le procuror, să faceți a fi deschisă ședința negreșit la orele indicate de lege, căci importă multu să nu se facă chiaru de către magistrați u abateru dintr'unu textu pozitivu alu legii, abateru ce o pôte constata tôte lumea.

Primiți, d-le procuror, încredințarea considerațiunei mele.

Ministru, Anton I. Arion.

No. 10,718, Augustu 19.

Circulara aceluia și d. ministru către toți procuroril curților și tribunaleloru din țră.

Domnule procuror,

Volind a cunosc ce progresu face

tribunalul în lucrările sêle, atatu în privința proceselor cătu și a cestianiloru de notariat, v'ă invit, d-le procuror, se mi raportați din 15 zile în 15 zile fără ca prin acesta se anticipăm sau se derogăm la art. 144 și următoarele din legea de organizare judecătorească.

Primiți, d-le procuror, încredințarea considerațiunei mele.

Ministru, Anton I. Arion.

No. 10,716, Augustu 19.

Circulara aceluia și d. ministru către toți președinții curților și tribunaleloru din țră.

Domnule președinte,

Aflu că la unele din tribunale și curți lipsesc portărei.

Sub-semnatul v'ă invit, d-le președinte, ca se căutați și se aflați omenl capabil și probi pentru acestu serviciū, și se l recomandați ministerulu. Primiți, d-le președinte, încredințarea considerațiunei mele.

Ministru, Anton I. Arion.

No. 10,717 Augustu 19.

In Gazeta de Iași cu No. 46, din 10 Augustu curentu, se vede inserat unu articolu sub-scris de d. P. Schelet sub rubrica colonel Adrian și amata română prin care articolu între altele se citește următoarele frase:

„D. Adrian numesc nenorocita a „chitare a d-lui Librecht, judecatu de juriulu din Craiova și alu căru „verdictu s'a confirmat de „câte curtea de Casațiune, „care fiindu suprema noastră curte de „justiție, nu are a da sēmă d-lui A. „drian, ci numai conștiințel sêle și lui „Dumnezeu,“ și mai la vale dice:

„D'ă nu s'a văditu nici în Statele „cele mai barbare ca unu ministru se „insulte justiția prin așa formale ex- „presiiuni.“

„Apoi această confirmațiune a curței supreme, constituie „uă solemnă desmînțire a argumentă- „rilor din raportul d-lui Adrian, că „adică, s'ar fi urmatu întruierul în pro- „cesul Librecht din partea unu număr „de oficeril din regimentul 1; d'ă a- „cestă argumentare ar fi fostu adevărată, „negreșit u că curtea supr- „mă ar fi casat u acea sen- „tință.“

In privința acestora se publică:

Că curtea de casațiune, n'a avut nici a confirma asemenea verdictu nici alu infirma, pentru că curtea n'a fostu sesisată de vre-unu recursu din partea ministeriului publicu în contra verdictulu de achitare alu juriulu din Craiova. (Comunicatū.)

Guvernulu exprimă părerea sea de reu că i a lipsitū timpul materialu spre a lua dispozițiunile convenite pentru înmormentarea oficială a senatorulu d-nu C. Gr. Ghica. Numai aridicarea din locuința sea, într'unu spațiu așa de scurtu, a causat u acesta. (Comunicatū.)

Școala a 2-a Română, înființată în Octombrie 1866, în Bella (Macedonia), a făcutu unu mare progresu, căci într'unu așa de scurtu timpu această școală numără preste 30 de elevi afară de cățiva preoți cari au învetați a citi Românesc. Acesta dovedesc ptnă la evidență desvoltarea simțimentulu de naționalitate în pepturile Românilor de preste Dunăre și guvernulu împreună cu națiunea este în totu dreptul a se felicita pentru marele și frumoșele rezultate ce au obținut pînă acum. Guvernulu M. S. Sultanulu nu va avea de cătu a se felicita, la rândul sêu, căci a dat u înalta sea protecțiune, desvoltărei și culturē Macedono-Românilor. (Monitorulu.)

D-lui Redactore alu diariului ROMÂNULU.

În urma însărcinării ce mi s'a pus de cătră suscrișil din alăturata adresă

cătră Alteța Sa serenisimă Principele Domnitoru, am onore la v'ă ruga se bine-voiți a o publica în diariulu d-v. Sânt convinsu, d-le Redactore, că ve veți grăbi de a acceda la cererea ce vi se face, ca unul ce aș stăruit și stăruit ca sîă-care Român se și manifeste opiniunile sale, și cu dreptu cuvântu după mine, căci o națiune care nu cugetă, nu e demnă de a exista. Primiți, etc. A. T. Zisso.

A. S. Serenisime Principele Domnitoru alu României.

Măria Ta,

Permiteți-ne a v'ă exprima, cu totu respectu, părerea noastră de reu pentru retragerea d-lui C. Crețulescu din ministerulu ce a presidat u stăta țarie de caracteru, făcându a prevala, celu pucinu în ministerulu justiției, ideile sale conservatrice, care singure sânt menite a consolida o națiune care se desvoltă.

Sântem convinși Măria Ta, că nu ve veți îndou despre sinceritatea regretelor vostre, mai alesu astă-și, când demisiunea d-lui C. Crețulescu este primită, și când elaba d-sêle sântetate face imposibilă reintrea d-sêle în ministeru.

Al Năriei Tale fideli supuși.

A. T. Zisso, Ion C. Lerescu, Petre Cecropide, G. Lerescu, Ion Băltescu, Grigorie Racoviceanu, C. C. Botea, G. Th. Ghica, G. Papadopolu, N. Părvanovici, Teodor Mladin, Al. Părvanovici, Neagu Popescu, Teodor Constantin, I. Hagi Dimitriu, Spirea Nicolae, Dimitrie Constantin, P. I. Paunescu, P. Părvanovici, Teod. Steriadi, Anghel Panu, Gr. Chirșescu, Ion Mincu, Ion Milescu, Andrei Iordache St. D. Martinescu, Ion D. Iancu, Tache Ivanovici, B. Martinescu, Tache Gheorghiu, Ion Nicolaie, D. Nectulescu, M. Vasilescu, N. Bogdan C. Bogdan, Nicolae Brătianu, Costache Botea, C. Vărdaru, N. Ivanov, R. Hagi Teodor, T. Socolescu, N. Cornățanu, Teod. Mariuțeanu, St. Constantinescu, Petre Constantinescu, St. Dimitriu, Stefan Nicolau Pavlache Marcu, Andrei Ștefănescu, Toma Ștefănescu.

Fiind că suscriitorii epistolei de mai la vale au fostu combătuți în acestu diariū, datorita noastră este d'a reproduce și apărarea d-lor; regretăm însă multu că nu s'au mărginitu numai în apărare ci au atacat și pe alții de cari n'au fostu atacați; acesta n'arū da dreptulu a nu publica epistola; sântem însă atatu de francamente amici ai libertății presei, încatu o publicăm cu risicul d'a ne vedea inundat d'ua mulțime de drepte apărări, provocate d'ăcestă epistolă.

VAPESE ADEVERULU.

D-le Redactore alu diariului ROMÂNULU.

Sânt câte-va zile de cândă aparu în stimabilulu d-vostre diariū (1) uă scriere sub numire „Responsu criticeil din diariulu Națiunea asupra produțiunei Conservatorulu Român.“

Vedându că această scriere tinde a da satisfacere la cățiva profesori de la școala noastră de musică prin a lovi în noi fiind că diariulu Națiunea (2) se cercă a face uă dere de sēmă asupra produțiunei.

Considerându că a pune de facia această scriere și a trage velulu sub care ea vine se amăgescă publiculu ce trebuie se vadă adevurul, cu acesta ne facem mai multu uă datoriă de cătu a ne apera contra invecivelor meschine ce ea aruncă asupra noastră; ne permitem uă confrunta aci dizele Națiunei cu responsulu acestei scrieri și a face

(1) Românulu de la 28-29 Iuliu.
(2) Aci cătu se arităm că noi nu citim unu încă diariulu Națiunea No. 19 mai înainte de a apare responsulu în chestiune, nici cunoscedm pe d. Redactore alu acestui diariū și facem apelul la onorabilitatea d-sêle a mărturi acestă.

la rândul nostru uă espunere asupra adevurul.

Națiunea sêu mai bine d. Redactore alu iei, (fostu profesore, după cumu se dice, de musică vocală și elevu în violină alu d-lui Wiest,) în darea sea de sēmă asupra produțiunei, observându mai antîu câte-va împregiurări supu punctulu de vedere alu școlei și corurilor, trece la clasa de violină și ascultându pe elevul d-lui Wiest dice: „nu potu nega meritulu de artistu alu d-lui Wiest; nu potu însă „recunosc în d-sea și calitatea unu „bun profesore.“

De aci trecându la clasa de canto și ascultându pe elevul d-lui Biscottini, dice: „nu mai pizmui talentulu elevilor d-le; cu unu profesore neglijent u ca d-ta care n'au putut forma „nici măcaru vocea corșiloru de la „internatul Bassaraba, e păcatu ca ti- „neri Români, la care se vede că nu „prê ții, se și p'ăză timpul cu d-ta.“ Ajunge apoi la clasa de Piano unde funcționăm unu din noi și, admirându joculu elevulu N. Suhamel, lă închiăia darea de sēmă adogându: „ăcesta ne „dovedescă cea-a ce am mai d'is și „altă dată oă străinl cantă se și iē „numai lēfa și prē pucinu le pasă de „progresu, pe cându Român lucrăză „cu tōtă anima și și dau tōtă silința „caci sânt Români ce doresc ferici- „rea patriei lor. — Doveză aceasta de „esemplu pentru viitoru celor ce sus- „țin u a se da catedrele străinilor, etc.“

Se vedem acum ce respunde a această scriere la cele rostite de Națiunea.

„Al forte slabe cunoscinți în musică ca se înțelegeți ce va se dice „Conservatoru. Cunosc d-ta violina „ca se și permisi a vorbi de acestu „instrumentu? — Reu esceptez numai „pe Nițescu căru aruncă flori cu profu- „fusiune, etc.“ — Apoi începându a face la rândul iei revista diferitelor clase, se opresce la cea de violină a d-lui Wiest unde admira joculu elevilor sel ce dice că studiază numai de șese luni, cându se scie că cea mai mare parte din ei înveta mai de la înființarea școlei, ba unil au intrat chiaru și cu cunoscinți anterioru. De aci trece la clasa de canto de aci căril elevi necunoscind ce se mai dice, îl scote 'naintea publiculu se l asculte și se judece erū cătu pentru d. Biscottini, de și mărturesc că nu e speciale în cantatū daru pentru că altulu mai bun, susține, nu cunosc pe aici, pretinde se stē la școala așa cumu este. Trecându apoi la clasa de Piano și dându cu ochil de unu Român, adică de unulu din noi, căruia dize că Națiunea îi aruncă flori cu profusiune, începe a da la acuzari afară că: „tēnerul Suhamel atacă tastele Pianulu într'unu „modu defectuosu, că gamele le ese- „cută reu, oă în fine, elevele se gâ- „sescu în mai rea stare de cătu supu „fostelū lor profesore d. Nesler, etc.“

Aci vine și rândul nostru a respunde.

Dacă semătorulu scrierei crede că, după metoda și profesoril sel, nu cu partea cărnosă a degetelor trebuie se se atace tastele Pianulu, ci cu unghii; — nu braçul trebuie se stē liniscit pe cându degetele se migoă, ci braçul se se misce pe cându degetele se stē țepenite; — nu mânelu trebuie se se ție în pozițiunea lor naturală, ci naturala pozițiune a mânilor se se pocescă țindu-le ori prē susu sêu alternate de taste, liberu semătorulu scrierei se cerebă ori ce vrē după metoda sea. Ca se dice însă că tēnerul Suhamel esecută gamele reu trebuie mai antîu se probe unde a avut ocaziune se-lu auă game, la esamenu? daru cine nu scie că acestu elevu prin studiile ce care debută la esamenu, studiū ce nu se potu esecuta fără absoluta cunoscința a gammelor; fa dispensat u le mai face 'naintea d-lorū Juril și a onor. Comitētū alu școlul; — o se dice că lu-a auțitū

acasă la d-sea'seu aiurea? dară această presupunere și-ar putea avea oare locului când tinerul Suhamel și chiar părinții se asigură că nici a veduți nici a mai auditu v'udată de semnătorul scrierei, G. Ștefănescu? O se zică pôte că această ocaziune a avut-o la producțiune; Al aci veți, se pôte și nu e mirare pe când tinerul Suhamel suna Trovatore, semnătorul scrierii se fi auditu gammele. Acesta s'a mai întâmplat și altor cari, pe când cunoscuta și amica noastră cantatriță română, d-ra Ninizza Alecsandrescu, în concertul ce ne dete la 865 Decem. 3, cânta Adagio și Cabaleta din opera Fausta, audia Adagio și Cabaleta din Anna Bolena precum ne a mărturit'o în critica ce facu acelui concertu.

În ce privește pe eleve, de și ne credem scutiți a mai dice ceva dupe modelul necompetente cu care semnătorul scrierii se pronuncia asupra tinerului Suhamel cărua atribue defectuosități până în lucruri ce nu le-a-auditu, însă ca se nu dăm ocaziune la vre unu altu semnătoru de asemenea scrieri se interprete tăcerea noastră în vre unu înțelesu ca alu scrierii în chestiune ce pretinde că „calitatea de română nu trebuie se înlăture pe aceia de a spune adevărul, și care dice că „fie română, fie streină, trebuie se-lu vadă lumea astu-fel cum este“, bu durere, dicem la rândul nostru, ne vedem siliți a cita aici procesul verbale alu onor. comitetu musicale alu scolei sub data 20 Sept. 1866 comunicată nouă în copie pe lângă adresa No. 153 Sept. 27 acelu-ași anu, ca se constatăm mai înteu nescința în care am primitu pe acele eleve de la fostul lor profesor d-lu Nesler și apoi se vorbim și de progresul în care se găsescu astu-đi.

Jurnalul.

„Sub-semnații, membri al comitetului musicale, invitați de onor. direcțiune a Conservatorului spre a examina elevele din clasa de piano, dupe uă cercetare serioasă ce am făcutu, am găsit următoarele:

„Cea mai mare parte din eleve etc. au dispoziții pentru musică; studie în scola chiar de la înființarea se; unele au intrat în alu douilea anu și 7 din ele posedă deja cunoscinți anterioari.

„Starea de progres în care s'a găsit la acestu esamenu, n'a fostu satisfăcătoare; studiile pentru dezvoltarea mecanismului degetelor negligiate; modul de a ataca tastele viciosu; jocul încorect și gamele încă nefăvărite; piesele negradate dupe puterea elevei, reu alose și nepotrivite cu studiul scolastic.“

(Semnați) A. Flechtenmaher. E. Wachmann, J. Carl.

În facia acestu act, cine pôte nega că semnătorul scrierii nu are dreptate se dică „Când e vorba de artele frumoase nu se ține contu de naționalitate etc.“ și ce altă comparație mai nemerită putea se face aproposito de Conservatoriul nostru de musică decât se ne spue că „în Franța și Prusia, directorii Conservatoriilor de acolo cu cari se fălesc, suntu totu streini etc.?!...

Fiindu că prin acestu act se constată nescința în care am priimitu pe acele eleve, se vedem acum și progresul în care s'au găsit în Iunie trecut la ocaziunea esamenului.

Veri cine scie (afară de semnătorul scrierii) că spre a judeca scința sau nescința unu elevu în instrumente de musică, trebuie se se refere 1, la studiile de care se ocupă adică la cele studii ce e capabilu a înveța și 2, la maniera de cari le eșecută.

A mai areta ce studii erau capabile se eșecute acele eleve oându nici gamele nu sciau, credem de prisos.

1) Acestu constatare se facu dupe doi ani de studii.

Se venim dar la studiile cu care se presintara anul acesta la esamenu, eta-le:

Studiile lui Duvernoy, pentru dezvoltarea mecanismului degetelor și a le lui Czerny pentru velocitatea lor, oșebitu gamele cu care le puseram se debute mai înteu ca se probe că actualmente nu mai este vorba de nescința gamelor etc.

Cine dar (afară de semnătorul scrierii) în vederea acestor studii și a nescinței în care se gășira acele eleve cu nouă luni mai înainte, pôte nega progresul ce au făcutu într'unu timpu așa de scurtu?

Cătu pentru maniera de care le sunară, d-nii Jurji și alte competiți musicale ne mulțămira chiar de atunci, atât mie I. Nișescu, câtu și elevelor ce merită încurajările d-lor, încurajări ce de asemeni li se facu și la producțiune unde fie-care debută în parte spre a nu mai ridica publicul mijlocu d'a înțelege slăbiciunea sau forța lor cum s'a observat anu trecut când, nu scim pentru ce, fostul lor profesor ținea se nu le lase a debuta decât împreună cu d-sea.

Cătu pentru piesele cu care ele se presintu, fură eșpresu alese mai facile de forțele lor spre a nu le reproduce desfigurade ca în cei din urmă doi ani.

Se trecem acum asupra punctului ce semnătorul scrierii îl numesce importante spre a lumina publicul în privința noastră.

D-sea arată că de cându am venit din streinătate nu încetăm a respindi vorbe că am fostu cei mai distinși elevi de acolo și că unul din noi ne-am anunțat și lauriat prin diare.

Pentru vorbele respindite, nu înțelegem de ce luminătorul publicului se supără cându ele sunt ale d-selle iar nu ale noastre?

Pentru titlurile de lauriat, titluri ce dice că nu avem, dacă d-sea s'ar fi adresat către doctorii și licențiați ce au obținut medalia la Paris, or fi aflatu că lauriat se numescu toți ce au obținut medalia câtu și cel ce au acesite sau mențiuni onorabile, ba încă și cel cari la concursu se apropie multu de medalie, și s'ar fi convinsu că nu scie încă destulă carte ca se înțelgă ceia ce n'a învețiat.

Luminătorul publicului mai dice că „unul din noi fiindu chemat la postu, tul de capelu-maestra la musica guardel cetățenesc de la legiunea 2-a, a fostu silitu a se retrage dupe trei septemăni, din lipsă de capacitate.“

Dacă d-sea, s'ar fi înțelesu pozițiunea în care s'a pus se facă facia cu noi cându e luat pēna se și alcătuiască scrierea, s'ar fi convinsu că era mai bine a ocoli de câtu se descepte uă cordă ce vedește pizza care lu consumă și astu-đi că nu a putut regei se dobândescă acelu postu ce se preferi nouă, cu toate operile d-selle vedute și nevedute, audite și neaudite de artiștii d-selle.

Cătu pentru retragerea acestu unu din noi de la disulu postu, dacă luminătorul publicului nu ținea și aici se arate neadeveru în privința-ne, era se spue că nu dupe trei septemăni ci dupe trei luni ne-am retrasu de la acelu postu, în care timpu, am servit onorificu, 1) și totu astu-fel era se spună și motivele retragerii, motive ce de prisos le interpretă într'unu modu demnu de d-sea de ore ce ele, stau de facia în demisiunea dată, ce se află în cancelaria acelei legiuni.

Luminătorul publicului otărind în fine, se ne închidă gura a nu mai respindi vorbe și se ne taie drumul a nu mai trece de compositori și celebriți, scote și uă epistolă ce prin altu dice că i-a sositu de la Paris, arătand că, nici mai multu nici mai puțin, cine nu are premiulu 1-iu de armonie, nu pôte fi compositore, nu pôte fi celebritate!

1) Se va vedea Românul de la 18 Ianuarie 1867.

Audiți voi Hayden, Mozart, Beethoven, Weber, Meyerbeer, Rossini etc., audiți voi cari n'aveți nici unu felu de titlu de scola, voi cari nu sunteți nici celu pucinu accesit, audiți cum ve acuză luminătorul publicului nostru fiindu că și respinditu vorbe că sunteți compositori și celebriți?!?

Bucurați-ve celu puțin voi Cherubini și Rubinstein că, în calitatea vōstră de directori streini la conservatoriile din Paris și Berlin, furăți comparați celebrițăloru streine de la noi.

Ce aru mai putea dice cine-va și de astu nouă teorie care pretinde că, destul postulu se știe gramatica ca se fă poetu, și destul musicantulu se aiba titluri de scola ca se fă geniu? Teorie ce și permite a contesta atatea celebriță care, se știe că, nu mai avură nici unu felu de titlu de scola?!?

Fiindu însă că, e vorba de titluri, se venim la epistola ce luminătorul publicului dice că „se simte silitu a o publica ca se se cunoscă titlurile noastre.“

Aci se fă ore punctulu importantu asupra căru se făgădui a da luminile sēle în privința-ne?

Noi nu vomu tatra în cercetare, vomu observa numai, ce se însemne ore stergere din controlu ce retragerea de bună voe ce se contradic și se cērb în acea epistolă, care de care se fă credulă mai înainte?!

Actulu ce punem de facia tradus dupe originalulu francesu ce avem de la direcțiunea conservatorulu din Paris, ne dovedește că a fi ștersu din controlu, cum dice epistola, nu se potrivește cu a se retrage de bună voe și a fi admisu la concursu nu se potrivește cu a fi ștersu din controlu; cum totu astu-fel nu se potrivește nici data anulu primirei mele (P. G. Nișescu) ca elevu titularu de ore ce, acelu dice la 8 Mai 1862, pe când epistola arată 8 Mai 1863.

Conservatoriul Imperial de Musică și Declamațiune.

„Sub-semnații certificăm că d. Nișescu (Petru George) nascutu la Bucuresci, Principatele-Unite, la 13 Noembrie 1837, a urmatu cursulu Conservatorulu Imperial de Musică, în clasa de Armonia a d-lui Clapissou, membru alu Institutulu, în calitate de elevu titularu, contōndu de la 8 Mai 1862, a trecut esamenile sēle și s'a admisu la concursulu anulu 1864.“

Directorele Conservatorulu etc.

Auber.

„Membru Institutulu.“

L. Clapissou.

(Sig. Cons.) Paris 1864, Iuliu 29.

Dacă prin actulu de facia și cele ce mai aretarem pînă aci, puterăm da ore cumu concursulu nostru luminătorulu publicu în alu lumina în privința ne, ne permitem, spre a conchide, a face uă întrebare.

De ce d-sea, dacă s'a interesat se scia ce studii am făcutu în Conservatoriul din Paris, nu s'a dus mai bine se în informațiuni din relațiunile date de Directorele respectiv și trimise aci onor. Ministeru alu Instrucțiunei prin agințele nostru de acolo? De ce d-sea și persoana ce a dorit se aile titlurile noastre se prefacu, a nu înțelege că a fi admisu prin esamenu la concursu este a fi recunoscutu în capacitate de a obține veri-care din titlurile scolei?!

De ce, în fine, oșta îngrijire pentru noi, atlea parapoize contra noastră dacă d-lor se întemeiază pe capacitatea și conștința d-lor? Inșă nu, ciuda d-lor nu e astal este că de ce se fă și români lauriat în musică și de ce se dică: „români lucrăză cu tota anima și și dau tota silința că ei suntu români ce dorescu fericirea patriei lor, pe când streini caută se și ie numai lefa și prea puțin le pasă de progresu; și de ce era și se mai dică „acesta se serve de esemplu celoru ce susțina a se da ostedrele streinilor.“...

În interesul adevărului, ve rugăm, d-le Redactore, se bine-voiți a da publicitatei aceste câte-va rânduri în care resumăm a noastră ultimă dare de seamă în privința scrierii în chestiune.

Bine-voiți, ve rugăm, d-le Redactore, a primi asigurarea prea distinselor noastre considerațiuni.

I. Nișescu, P. G. Nișescu, profesore de Piano și laur. artiștu în Violină și com. riatu din Conservatoriul positoru din conservatoriu Imperial de Musică din rulu Imperial de Musică din Paris.

PARTEA COMUNALE.

CONSILIULU COMUNEI BUGURESCI.

Ședința a LXXI, Luni 7 August 1867.

Prezenți:

- D. Corneliu Lapati, cons. ajutoru,
- Anton I. Arion, idem,
- Grigore Serrarie, idem,
- Pană Buescu, idem,
- B. Hernia idem,
- Dumitru Culoğlu, consilieru.
- Grigore Lohovari, idem.

Absenți:

- D. Costache Panaiot, Primarul.
- Dr. Iatropolu, consiliar.
- Nicolae Panu, idem, } în cong.
- B. Protopopescu, idem,

Ședința se deschide la 2 ore după amiază sub președința d-lui Lapati.

Se supune consiliulu noua cerere făcută primăriei de D. Theodor Epifanie de a i se da autorizațiune se împrejmuiască locul ce are în suburbia Mântuleșu, strada Popa-Sore.

Se da citire relațiunii dată de d-nu arhitectu alu comunei asupra acestei cereri, și din care se vede că după planulu de aliniere făcutu și aprobatu pentru disa stradă, D. Epifanie cată se așeze împrejmuirea cu eșire, încorporând în locul se uă parte din celu publicu, pentru care trebuie se plătescă comunei lei 2,200, dupe cumu s'a prețit prin cinci persoane la facia localu.

D. președinte arată consiliulu că D. Epifanie, sub cuvântu că uă mare parte din locul ce i se va cede, este alu se uar nu publicu, nu voiesce a plăti suma de lei 2200, ci mai pucinu; că numitul n'a putut proba această propune, locul fiindu viran de uă mulțime de ani, și că nici acelu de posesiunea lu, pe care lu a prezentat, nu arată numerulu stănjinilor localu.

D. Lohovari dice că de ore ce D. Epifanie nu pôte dovedi că acelu loc este alu se u, se înțelege că este publicu; și fiindu că d-lui nu voiesce a-lu plăti comunei cu suma la care s'a prețit, D. Lohovari este de opiniune a se pune în licitațiune.

D. Arion observă că locul, fiindu în fața proprietății d-lui Epifanie, nu se pôte vinde altuia, prin urmare nu se pôte pune la licitațiune. D-sea propune ca se nu se permită d-lui Epifanie a împrejmui locul se u de catu conformu planulu de aliniere aprobatu cu plata tarămulu ce i se cede dupe prețuirea făcută.

Consiliulu, în majoritate, se unesce cu opiniunea d-lui Arion.

D. președinte face cunoscutu consiliulu că, dupe deciziunea luată de se se reconstrui biserică Ienei, punându-se în eșecutiune această deciziune, s'a văduțu trebuința de a se mai face ore cari lucrări de ados la disa biserică, și că aceste lucrări s'a prețit de D. arhitectu alu comunei la suma de lei 6,109, din care scădu se câte 294 la sută, redacțiunea din suma devisulu d'antelu cu care s'a adjudecat întreprinderea, rămănu a se mai plăti lei 4307 peste câtu se plătesce întreprindătorulu dupe contractu; că întreprindătorulu a declarat inseris oum că priimesce a face și adause cu prețulu de lei 4307, și că este trebuința de votulu consiliulu pentru punerea lor în lucrare.

Consiliulu încuviințegă a se face și

diselu adose cu plata sumei de lei 4307, totu prin actualulu întreprindătoru fără a se face uă nouă licitațiune, plătindu-se acestu bani cu același modu cu care se vor plăti cele-alte lucrări pentru cari curatela s'a autorisat a contracta unu imprumut, dupe ce înșă se va aproba acestu ados alu chiel-tuiei și de ministeru, conformu legii.

Se supune aprobării consiliulu budgetulu bisericăi Mântuleșu pe anul cōrentu.

Consiliulu îl aprobă în cifra de lei 4745 și 1 para la venitu și de lei 3900 la spese.

Se încunosce înțegă consiliulu că, dupe reclamațiunea unu D. Tudose Ion din suburbia Biserica-Albă colorea Verde, dovedindu-se că unu vecinu alu se u anume Petrache Manolescu a închis unu impasu care este publicu, primăria a rugat pe D. prefectu alu poliției se oblige pe D. Manolescu a desființa împrejmuirea făcută de dănsulu în caputul disulu impasu și a o stramuta în dreptulu porții d-lui Ignat cojocaru, unde se mărginesce vechia posesiune a numitul, și că acum D. Petrache Manolescu a venit a protesta în contra dispozițiunii luate de primăria.

Consiliulu manține această dispozițiune așa cum s'a luat de primăria, și chip-zuiesce ca la casu de opunere din partea numitul Manolescu de a se conforma ei, se se închise procesu verbalu și se se trimită judecătorulu de ocol spre a-l aplica penalitatea ce merită și a-l oblige se lase liberu locul publicu ce a cotropit.

D. președinte face cunoscutu consiliulu că primăria, mai înainte de a da cursu deciziunei luate în ședința precedentă în privința deșerturilor de spirțuri, a căutat și a găsit că există deja în această privința unu regulamentu făcutu de consiliulu municipalu acum 20 ani, aprobatu de Domnu și publicat prin buletinulu oficialu cu No. 35 din 16 Mai 1847. D. președinte citește următorul paragrafu din acelu regulamentu:

„În ocolulu 1-iu se lipsescă cu totu covăceriile, ferăriile și vărăiile, asemenea și spirțurile, afară numai de, circumar și rachierii se pôte ține în pivnițele prăvăliilor ce voru fi avēndu, doue se u trei buți de spirțu, precat le-ar fi de trebuința spre a se slui la alu loru aliveris, dar de a fi volnici a ave într'acelu ocolu magazii de spirțuri se u poverne pentru făcutulu rachiu se u spirțulu ur-māndu-se pentru acestu din urmă te-meiulu statornicit mai dinainte, de a fi adică volnici se și le ția și se le alba după modelulu otărtei construc-țiuni numai în ocolulu 3-lea.“

Astu-fel observă d. Lapati, dacă Consiliulu află buna aceste dispozițiuni din regulamentu existente, nu mai este de trebuința se se face unu nouu regulamentu în cea-a ce privește deșerturile rachiuilor și spirțurilor.

Consiliulu manține citatele dispozițiuni din regulamentu municipalu făcutu în anul 1847 și autorisă pe d. primaru a ruga pe d. prefectu alu poliției se le eșecute, de câte ori cazul o va cere, în interesul apărării orașulu de incendiu.

Ședința se ardică la 4 3/4 ore.

Declarațiunile de cășătorii, făcute înaintea Oficerulu de stare civile din circumscripțiunea I, dela 6—18 August 1867.

1. D. Ignatz Seligman, doctoru în medicină din strada Șelarii No. 15 cu d-ra Freida Cohen din suburbia Popasou, calea Șerbană-Vodă No. 45.

2. D. Capitānu Constantin Nișescu, din suburbia Șerbană-Vodă, hotelulu de Franca cu d-ra Zoe Păltineanu din sub Brezoianu.

Idem din circumscripțiua 5 Colores Negră, în cursulu septemănei de la 10—17 curinte.

1. D. Dașu Ștefănescu, ortodocșu comerșant din suburbia Oboru Nou cu d-ra Elena Toma Nicolae grădinaru, ortodocșu din suburbia Slobozia No. 18.

2. D. Vesile Constantin Hagi Christe ortodocșu birjaru, din suburbia Popa Nan, No. 17, cu d-ra Calopi Dobre Dumitru, ortodocșu din acea sub.

3 Tudor Barbu, ortodocșu sacagiu din suburbia Agiu No 80 cu d-ra Zamfiră Mihail Comșea ortodocșă din acea suburbie.

